

ved Haand, rejser hende og stiller hende ved Mandens Side.
 »Dér«, siger han, »er hendes Plads, Du Mand! og ikke under din Hæl!«

Thomas.

Literatur.

Selma Lagerlöf: Gøsta Berlings Saga.

Gøsta Berlings Saga er en mærkelig Bog —

Mærkelig, fordi Forfatterinden i den Grad har lagt sin Personlighed ind i den, saa at der ligefrem banker et Hjerte mellem Bladene.

Vi lærer hende at kende ligesaa fuldt som de mange Mennesker, hun fortæller om, for hun er hele Tiden lyslevende med, træder frem som den, der taler i sit eget Navn og ikke nøjes med at bruge Personerne i Bogen som Talerør for sine Følelser, Stemninger og Anskuelser.

Hendes Stil er derfor ogsaa saa greben og betaget som det Menneskes Tale, der dybt bevæget og inde under det første Indtryks Magt staar og fortæller noget, og det bidrager væsentlig til, at der falder et eventyragtigt, ja, næsten overnaturligt Skær over en Række af Begivenheder, der først i dette Aarhundrede har tildraget sig omkring den lange, smalle Löfvensjö i Vermland.

Vi bliver rykket ud af det hverdagsagtige, og alligevel er Bogen saa godt undermuret med Realisme, saa at den hviler fast paa Jorden og saa at Menneskene i den er helt virkelige.

Som en lille, ret betegnende Morsomhed kan nævnes, at der i den svenske Udgave er et lille Kort over Egnen, for at Læserne rigtig maa kunne orientere sig og ikke gaa fejl mellem de forskellige Steder.

Oprindelig og Umiddelbarhed præger hver Enkelthed og afspejler sig med allerstørst Kraft og Klarhed i Fortællemaaden.

Grunden hertil er, at Selma Lagerlöf i sin Barndom er blevet fyldt med gamle Historier og at de helt har bemægtiget sig hendes Fantasi.

Hun siger selv:

»Stod saa et Barn, der havde lyttet til Eventyrfortællersken, til Daglejerne, til de gamle Herrer, ved Vinduet om